

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej "N." w L.
przeciwko A. M.

o usunięcie niezgodności między stanem prawnym ujawnionym

w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 stycznia 2021 r.,

wniosków pełnomocnika powódki radcy prawnego I. S.

o sprostowanie i wykładnię wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt IV CSK 222/18

oddala obydwie wnioski.

UZASADNIENIE

Powódka dnia 26 listopada 2020 r. wniosła o sprostowanie treści uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2019 r., IV CSK 222/18 co do podania nieprawidłowej daty (22 kwietnia 2009 r. zamiast prawidłowo 2 kwietnia 2009 r.) oraz braku wskazania, że Spółdzielnia „N.” wydała zaświadczenie, iż G. G. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do rzeczzonego lokalu “na podstawie aktu notarialnego repertorium A nr (...) /2009 r.”. Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c., sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Data „22 kwietnia 2009 r.” pojawiła się

dwukrotnie w uzasadnieniu wspomnianego wyroku i została powtórzona za Sądem Okręgowym i Sądem Rejonowym. Obecnie Sąd Najwyższy nie ma zaś możliwości weryfikacji, czy ta data została podana błędnie. Nawet, jeżeli tak się stało, to okoliczność, którego dnia został sporządzony akt notarialny, nie ma żadnego znaczenia dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy. Gdy chodzi o drugą kwestię, to w ogóle nie można mówić o niedokładności, błędzie czy też innej oczywistej omyłce.

Również dnia 26 listopada 2020 r. powódka wniosła o wykładnię treści uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2019 r., IV CSK 222/18, wskazując na cztery pytania, na które oczekuje odpowiedzi. Zgodnie z art. 352 k.p.c., konieczność dokonania wykładni wyroku powstaje wtedy, gdy jego treść została sformułowana w sposób niejasny, uniemożliwiający jednoznaczne rozumienie tekstu. Wykładni podlega zarówno sentencja wyroku, jak i jego uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2011 r., III CZ 66/11, OSNC 2012, nr 5, poz. 65). Konieczność dokonania wykładni wyroku zachodzi wówczas, gdy jego treść została sformułowana w sposób niejasny, uniemożliwiający jednoznaczne rozumienie tekstu. W grę mogą wchodzić wątpliwości co do samego rozstrzygnięcia, zakresu powagi rzeczy osądzonej, sposobu wykonania wyroku. Wniosek o wykładnię wyroku nie może natomiast zmierzać do wydania przez sąd nowego rozstrzygnięcia lub uzupełnienia poprzedniego, ani być polemiką ze stanowiskiem sądu wyrażonym w wyroku objętym tego rodzaju wnioskiem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 1998 r., III AO 25/97, OSNP 1999, nr 1, poz. 37; z dnia 15 stycznia 2001 r., I PZ 29/01, OSNP 2002, nr 17, poz. 413; z dnia 3 lipca 2003 r., I CZ 17/03, Monitor Spółdzielczy 2004, nr 2, s. 36; z dnia 9 marca 2007 r., V CZ 13/07, niepubl.; z dnia 28 kwietnia 2016 r., I BP 3/11, niepubl.). W niniejszej sprawie wniosek powódki niewątpliwie zaś zmierza do uzupełnienia rozstrzygnięcia zamieszczonego w wyroku z dnia 7 marca 2019 r., IV CSK 222/18, a nawet może być postrzegany jako polemika z tym rozstrzygnięciem.

W konkluzji należy zatem podkreślić, że instytucje sprostowania wyroku (art. 350 k.p.c.) i wykładni wyroku (art. 352 k.p.c.) nie służą do pisania przez sąd na nowo uzasadnienia wyroku na skutek aktywności strony postępowania.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw